

стопа са дијалектиком, Жирардов став да Платон не презире мимезис у толикој мери у којој га се плаши, да би се чак појавило и тумачење по којем Платон не жели да буде тај који ће *лично* изговорити осуду уметности, јер се потајно дива Хомеру, па критику уметности приписује другим ликовима својих (иронично: миметички обојених!) дијалога. Жирард не сматра оправданим супротстављање мимезиса и оригиналног произвођења, сматрајући да оригинално произвођење *може* бити саставним делом мимезиса.

Важно је, међутим, нагласити да управо уметник (стваралац) о којем Платон говори у *Тимају* долази до оне форме досезања идеја којој се он дива, *без проблема да то призна* – што значи да поменуте тезе према којима је Платон био осујећен на песнике ипак нису одрживе, јер се и сâм упустио у форму излагања која је имала и филозофски садржај и уметнички стилизовану форму.

Консеквенце Платонових теза из *Тимаја* иду чак до тврдњи да је управо у том дијалогу Платон објаснио мимезис као формулу и принцип креације и формирања света, јер се у том дијалогу види како се човек мисаоним путем може *приближити* природи вечне идеје. Таква смела теорија почива на темељима разумевања *демијурга* као *креатора* свега постојећег, о чему је било речи на почетку текста, будући да Платон заиста оставља могућност да *демијург може* да ствара *угледајући се на вечну идеју*. Овим је на најдиректнији начин показано у каквом су односу за Платона принципи *мимезиса* и *креативности*, уз напомену да појам *креативности* овде далеко премашује естетички контекст.

Платон, дакле, кроз приказ о стварању космоса уводи *демијурга* – мајстора-уметника, „који саставља космос (свеобухватно, најлепше и најсавршеније живо биће), имајући, при том стварању, у виду вечно постојећи умни узор. Бар на први поглед, тај *Демијург* нам се показује као какв скулптор или сликар, који своју творевину прави из безобличног материјала, повремено погледајући на модел.“. Свакако, таква замисао о *демијургу* није била уобичајена за хеленски начин мишљења, али не би била уобичајена ни за сâмог Платона, уколико се „пребрзо вежемо за уобичајену представу о Платону као философу, који презире уметнике, као подражаваоце и који сву уметност своди на